

Mrs Miriam Brown.

Intet aabenbarer de nye, fra Fortiden afvigende Anskuelse i Verden saa klart, som Kvindernes forandrede Stilling. Vi kender jo alle, at der i sin Tid er bleven skrevet Artikler for at bevise, at det var farligt baade for Hjemmet og for Moralen i Nationen at lade Kvinderne lære at læse. Ja, der lever endnu Kvinder i ethvert Land, som kan give Vidnesbyrd om den heftige Kamp, de har maattet udstaa, inden de fik Lov til at faae den aandelige Belæring, som man bestandig syntes, at det udelukkende var deres Brødres Ret at modtage. Den privilegerede Undervisning kom kun langsomt til Kvinderne, og de, der først vovede at betræde Kollegiernes Sale som Studenter, maatte underkaste sig baade Latenterliggørelse og Grovheder. Man tøvede længe med at give Kvinder Adgang til at blive Lærere, og endnu længere tøvede man med at give dem Salærer, der stod i Forhold til det Arbejde, de ydede. »Kvindens Hjerne egner sig ikke til, at hun kan lære fra sig!« sagde man, og endnu den Dag idag er der mange, som paastaar, at Kvinderne ikke saa tilstrækkeligt holder over Disciplinen, at de kan være gode Lærere for Drengene. Saadanne Mennesker taler kun sjældent ud af Erfaring, de haaner kun Stemme til deres egne Fordomme.

En Inspektør, der længe havde beklædt sin Stilling, sagde engang, at han undertiden havde truffet en skrøbelig lille Kvinde i Spidsen for en Skole, som paa en vidunderlig og hemmelighedsfuld Maado fik Krammet paa de unge Bøller og Slagsbrødre, der ofte findes ude paa Landet, og som de strengeste Opretholdere af Disciplinen ikke kunde faa Bugt med. At Kvinder er fyldestgørende som Lærere, tiltrods for alt, hvad der siges i modsat Retning, kan blot sees af den Kendsgerning, at baade i Kanada som ogsaa i De Forenede Stater er den forberedende Undervisning helt gaaet over i kvindelige Læreres Hænder, og at, hvis der i Randgloser i Lærebøger gøres Hentydning til Læreren, bruges altid Stedordet »hun«. Kvinder udgør ogsaa et stort Procentantal af Højskolens Lærere, men lige til denne Stund er det kun sjældent, at Kvinder ansættes som Professorer i Kollegierne, medmindre det gælder de Kollegier, hvis Studerende udelukkende er Kvinder.

Mrs Miriam Williams Brown indtager en Undtagelses-Stilling, idet hun underviser i et mandligt Kollegium. Hun følte sig tidligt i sit Liv interesseret af mundtlig Fortolkning af den engelske Litteraturs Mesterværker. I Alma Kollegium og siden ved Universitetet i

Toronto fik hun den aandelige Dræssur, som skulde tillempe hende for den Retning, hun havde valgt sig. Men da det gik op for hende, at denne litterære Kultur ikke helt udfyldte, hvad der behøvedes for at naae Maalet, rejste hun til Ny York for at studere ved det Nationale Konservatorium for Dramatisk Kunst. Her uddannede hun sin Talestemme og erhvervede sig Skuespilkunstens Teknik. Som Naturgave havde hun en sympathisk og skarp Opfattelse og en fyldig Kontra-Alt Talestemme, som vandt hende en fremskudt Stilling mellem hendes Medstuderende. Hun modstod alle smigrende Tilbud om at gaa til Scenen og blev sin Tilbøjelighed, Lærerstillingen tro. Hun indtog derpaa en saadan i fem Aar i et af de største Kollegier for Damer i Staten Kentucky. I

Mrs Miriam Brown.

1905 vendte hun tilbage til sit Fødeland, Kanada, hvor hun af Ontario's Kultusministerium blev ansat som Instruktør i Oplæsning og i Talestemmens Uddannelse i Toronto's Normal-Skole, en Institution, hvor Lærere (og Lærerinder) i Talestemmens Uddannelse modtager deres faglige Certifikater som kvalificerede Instruktører for Ontario's Provinds. Omtrent paa samme Tid udnævntes Mrs Brown, til Direktør i Afdelingen: Oplæsning og Stemme-Uddannelse ved Wycliffe Kollegium, et anglikansk theologisk Kollegium, der staar i Forbindelse med Toronto's Universitet. De unge Mænd, som her studerer, skal alle ordineres, og det er Mrs Browns Opgave at

trænere Stemmerne paa disse unge Præster og forberede dem til at tale offentligt og indexercere dem i at fremsige Bibelen og den engelske Kirkes Liturgi. Hun holder for, at det Budskab en videnskabelig uddannet Mand kan have i sit Hjerter og i sin Hjerne at bringe, er af liden Værdi, hvis han ikke kan give det til andre med Kraft, Klarhed og Elegance. Gladstone har sagt, at der er mange, hvis Held svigter dem, og som aldrig kan løfte deres Hoved over Mængden, fordi de ikke har lært at udtrykke sig virkningsfuldt ved Hjælp af det af Gud givne Instrument: den menneskelige Stemme. Der kan sikkert ikke eksistere nogen større Opgave end at forstaa sig paa at gengive Bibelen og Bønnebogen.

Trangen til denne Slags Uddannelse føles overalt, men er maaske større i nye Lande som Amerika end andre Steder. Mangelen af en hensigtsmæssig Indøvelse i Udtryksmaade og Udtale, Mangelen paa Belæring i de forberedende Skoler, hvorledes man skal bruge sin Stemme, og Opdragerens manglende Opmærksomhed for de Muligheder der kan ligge i den fornødne Dræssur af Stemmen, gør det saa meget mere nødvendigt som ogsaa besværligt at indexercere de unge Mænd i Kollegiet her.

Mrs Brown er overbevist om, at Talestemmens musikalske Rytme er ligesaa stor som Sangstemmens, og at der maa ligesaa megen Træning for den ene som for den anden; ligeledes mener hun, at det engelske Sprog har faaet et ufortjent Navn for sin Haardhed, som ved Omhu og Øvelse kan afhjælpes. Hvorledes kan vel den op-højede Storhed og Orgellignende Majestæt i Miltons Digtning gengives af en tynd, højtstemt, pibende Røst? Eller hvorledes kan vel Davids Klagesange over Saul eller Israels Børns Glæde og Begejstring over at være komne igennem det røde Hav udtrykkes, med mindre at Stemmeorganet er i Stand til at frembringe klare, sanglige, mægtige Toner? Mærkeligt er det at maatte sige, at man kan være i Stand til at synge godt uden at have det i sin Magt at kunne gøre den vokale Virkning, som er nødvendig for kunstnerisk Fremsigelse. Dette er en Uddannelse ganske for sig, og som Instruktør i denne Gerning har Mrs Brown vundet sig gyldne Laurbær efter den Dom, som alle Mennesker saavel i Kanada som i de Forenede Stater udtaler om hende. Hvert Aar indtræder cirka 300 Studerende i hendes Foredrags Sale, og som en entusiastisk Elev engang sagde om hende: »Hendes Inspiration saavel som den Sympathi